

Rolnummer 596
Arrest nr. 41/94 van 19 mei 1994

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van artikel 11 van de wet van 15 februari 1993 tot hervorming van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, ingesteld door de Landsbond van de neutrale ziekenfondsen en de Landsbond van liberale mutualiteiten.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters K. Blanckaert, L.P. Suetens, L. François, Y. de Wasseige en J. Delruelle, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van het beroep

Bij verzoekschrift van 2 september 1993, aan het Hof toegezonden bij op dezelfde dag ter post aangetekende brief en ter griffie ontvangen op 3 september 1993, vorderen de Landsbond van de neutrale ziekenfondsen, met zetel te 1060 Brussel, Charleroisesteenweg 145, vertegenwoordigd door zijn raad van bestuur, en de Landsbond van liberale mutualiteiten, met zetel te 1050 Brussel, Livornostraat 25, vertegenwoordigd door zijn raad van bestuur, die beide woonplaats hebben gekozen ten kantore van Mrs. Putzeys, Gehlen en Leurquin, advocaten te 1060 Brussel, Sint-Bernardusstraat 98, de vernietiging van artikel 11 van de wet van 15 februari 1993 tot hervorming van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering (*Belgisch Staatsblad* van 6 maart 1993), wegens schending van de vroegere artikelen 6 en 6bis (thans 10 en 11) van de Grondwet.

II. De rechtspleging

Bij beschikking van 3 september 1993 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er ten deze geen reden was om de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet toe te passen.

Overeenkomstig artikel 76 van de voormelde wet is van het beroep kennisgegeven bij op 22 september 1993 ter post aangetekende brieven, die op 23 september 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde bijzondere wet voorgeschreven bericht is in het *Belgisch Staatsblad* van 24 september 1993 bekendgemaakt.

De Ministerraad, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, met ambtswoning te 1000 Brussel, Wetstraat 16, heeft bij op 29 oktober 1993 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

Overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet zijn afschriften van die memorie overgezonden bij op 25 november 1993 ter post aangetekende brieven. Het bericht van terhandstelling door de post is niet teruggekomen.

De verzoekende partijen hebben bij op 22 december 1993 ter post aangetekende brief een gezamenlijke memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 16 februari 1994 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 2 september 1994.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de terechtzitting vastgesteld op 10 maart 1994.

Van die beschikking is aan de partijen kennisgegeven, die, evenals hun advocaten, van de datum van de terechtzitting op de hoogte zijn gebracht bij op 16 februari 1994 ter post aangetekende brieven, die op 17 en 18 februari 1994 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Op de terechtzitting van 10 maart 1994 :

- zijn verschenen :

. Mr. X. Leurquin, advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partijen;

. Mr. J.L. Jaspar en Mr. Fr. Clément de Cléty, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters Y. de Wasseige en L.P. Suetens verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten Mr. X. Leurquin en Mr. Fr. Clément de Cléty gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *In rechte*

- A -

Het verzoekschrift

A.1.1. Na de samenstelling van de nieuwe RIZIV-organen, zoals die voortvloeit uit de artikelen 6, 11 en 21 van de voormelde wet, te hebben vergeleken, zetten de verzoekende partijen het enige middel uiteen dat zij tot staving van hun verzoekschrift aanvoeren. Artikel 11 van de wet van 15 februari 1993 zou, door het aantal leden van de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging die de verzekeringsinstellingen vertegenwoordigen, te beperken tot vijf, waarbij het niet de aanwezigheid waarborgt van één vertegenwoordiger per landsbond van ziekenfondsen of per verzekeringsinstelling, een schending inhouden van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (vroegere artikelen 6 en *6bis*), in samenhang gelezen met artikel 8 van de wet van 6 augustus 1990 betreffende de ziekenfondsen en de landsbonden van ziekenfondsen, met de artikelen 6 en 21 van de voormelde wet van 15 februari 1993 en met het beginsel van het ideologisch of filosofisch pluralisme.

A.1.2. Het middel is in vier onderdelen opgesplitst.

A.1.2.a. Volgens het eerste onderdeel houdt het gelijkheidsbeginsel in dat, rekening houdend met de representatieve functie die aan de landsbonden van ziekenfondsen is toegewezen en rekening houdend ook met de bevoegdheden van de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging, ieder van hen in die raad vertegenwoordigd is.

A.1.2.b. Volgens het tweede onderdeel zou het beginsel van gelijkheid onder de verzekeringsinstellingen, dat in acht is genomen bij de artikelen 6 en 21 van de wet van 15 februari 1993 wat het algemeen beheerscomité en het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging betreft, inhouden dat elk van hen ook vertegenwoordigd kan zijn in de voormelde algemene raad.

A.1.2.c. Volgens het derde onderdeel houdt het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie onder de in de algemene raad van de verzekering vertegenwoordigde groepen in dat elke groep wordt behandeld volgens haar specifieke eigenheid, wat noodzakelijk tot gevolg diende te hebben, wat de groep van de verzekeringsinstellingen betreft, dat elke instelling ten minste één vertegenwoordiger in die raad zou hebben.

A.1.2.d. Volgens het vierde onderdeel, ten slotte, dient het gelijkheidsbeginsel, samen met het beginsel van het ideologisch of filosofisch pluralisme, aan elk van de verschillende strekkingen een minimale aanwezigheid te waarborgen en erover te waken dat geen enkele instelling op onverantwoorde wijze overheerst, wat ten deze

noodzakelijkerwijze tot uiting had moeten komen in de aanwezigheid van ten minste één vertegenwoordiger van elke verzekeringsinstelling in die raad.

De verzoekende partijen besluiten daaruit dat er voor de verschillende behandeling waaraan zij worden onderworpen, geen redelijk verband van evenredigheid met het door de wetgever nagestreefde doel bestaat.

De memorie van de Ministerraad

A.2.1. De Ministerraad antwoordt in de eerste plaats op de eerste twee onderdelen van het middel, die hij gezamenlijk beschouwt, en stelt dat de wetgever met de wet van 15 februari 1993 het organisatieschema van het stelsel, de functies van de nieuwe organen en de daarin door de verschillende partijen uitgeoefende verantwoordelijkheden heeft willen herdefinieren om aldus de samenwerking tussen de verschillende gesprekspartners optimaal te organiseren en de rol en de functies van de sociale gesprekspartners op het vlak van het beheer van de gezondheidszorg te valoriseren.

A.2.2. Hij bepaalt de rol en de samenstelling van het grootste orgaan - het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging (artikel 21 van de wet) - alsmede de samenstelling van het algemeen beheerscomité (artikel 6); de samenstelling van die twee organen weerspiegelt volgens de Ministerraad een streven naar evenwicht en gelijkheid.

Datzelfde streven naar evenwicht is bepalend geweest voor de samenstelling van de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging (artikel 11), die is belast met het bepalen van de omvang van de geldmiddelen die aan het stelsel worden toegewezen in het kader van de begroting, rekening houdend met de grote opties inzake gezondheidsbeleid.

Volgens de Ministerraad verantwoordt dat beginsel van evenwicht, samen met het streven naar een maximale omvang die de algemene raad ertoe in staat stelt doeltreffend te beraadslagen, dat, niettegenstaande vragen in die zin tijdens de parlementaire voorbereiding, niet is geraakt aan het beperkte aantal van twintig leden, waarvan vijf leden de verzekeringsinstellingen vertegenwoordigen.

A.2.3. Er is een redelijk verband tussen de aangewende middelen en het streven naar doeltreffendheid van het beheersorgaan. De vijf vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen hebben als opdracht de belangen van het geheel der verzekeringsinstellingen te verdedigen teneinde de RIZIV-sector zo goed mogelijk te beheren.

A.2.4. Ten aanzien van het tweede onderdeel van het middel geeft de Ministerraad toe dat elke verzekeringsinstelling recht heeft op ten minste één vertegenwoordiger in het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging, maar betwist niettemin dat zulks het geval moet zijn voor het algemeen beheerscomité. Voor dat orgaan kon, zoals voor de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging, wegens de noodzaak van een beperkte vergadering teneinde een optimale doeltreffendheid te bereiken, die vermelding niet worden opgenomen, omdat zij in strijd was met het doel zelf van de wetgever.

A.3. Ten aanzien van het derde onderdeel van het middel is in de memorie gesteld dat het niet mogelijk is het aantal vertegenwoordigers van de groep van de verzekeringsinstellingen in de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging te verhogen zonder het door de wetgever gewilde evenwicht volkomen te verbreken, behalve indien de vertegenwoordiging van de andere groepen in dezelfde verhouding wordt verhoogd.

A.4.1. Ten aanzien van het vierde onderdeel van het middel is de Ministerraad van mening dat de aanwezigheid van de verschillende strekkingen, teneinde het beginsel van het ideologisch of filosofisch pluralisme te vrijwaren, verzekerd is in het kader van de samenstelling van het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging, dat over een ruime bevoegdheid beschikt inzake advies, voorstellen en arbitrage tussen de sub-sectoren.

A.4.2. Overigens is in de memorie gesteld dat het verschil in behandeling van de verzoekende partijen door hen nog moet worden bewezen, want de wet voorziet weliswaar in slechts vijf vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen, maar vermeldt niet de namen van die instellingen en beperkt er zich toe het aantal vertegenwoordigers te vermelden dat het meest geschikt is om een doeltreffend beslissingsorgaan tot stand te brengen.

De memorie van antwoord van de verzoekende partijen

A.5. De verzoekende partijen stellen dat de Ministerraad niet op het eerste onderdeel van het middel heeft geantwoord en herinneren in dat verband aan artikel 8 van de wet van 6 augustus 1990 betreffende de ziekenfondsen en de landsbonden van ziekenfondsen, volgens hetwelk « de landsbonden (...) de bij hen aangesloten ziekenfondsen (vertegenwoordigen) in de beheers-, advies- en overlegorganen die van overheidswege worden ingesteld ». Zij herinneren er ook aan dat krachtens artikel 6 van diezelfde wet in die vertegenwoordigingsbevoegdheid is voorzien op het vlak van de verplichte ziekteverzekering. Daarentegen wordt in de memorie beklemtoond dat sommige landsbonden niet de uitdrukkelijke bevoegdheid hebben gekregen om andere - zoals de verzoekende partijen - te vertegenwoordigen in die beheers-, advies- en overlegorganen die van overheidswege worden ingesteld. Dat is des te belangrijker aangezien, krachtens artikel 12 van de wet van 15 februari 1993, de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging - het voornaamste beslissingsorgaan - bevoegd is om te beslissen inzake de begrotingsdoelstellingen, het financieel evenwicht, de begroting en de rekeningen, wat onder meer het vaststellen van de administratiekosten ten laste van de landsbonden inhoudt.

A.6.1. Ten aanzien van het tweede onderdeel van hun middel betwisten de verzoekende partijen de relevantie van wat de Ministerraad in zijn memorie beweert, te weten dat de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging is samengesteld uit een gelijk aantal vertegenwoordigers van de verschillende betrokken groepen. Dat argument zou niet relevant zijn doordat de groep van de verzekeringsinstellingen, waarbinnen een ongelijkheid bestaat, de enige in aanmerking te nemen referentiegroep zou zijn.

A.6.2. Ten aanzien van het argument van de doeltreffendheid van het beslissingsorgaan als verantwoording voor het maximale aantal van twintig leden, betwisten de verzoekende partijen zowel de juistheid als de pertinentie ervan.

Volgens de verzoekende partijen zou immers uit de parlementaire voorbereiding blijken dat de keuze van het aantal stemgerechtigde leden in werkelijkheid het gevolg is van een politiek compromis; het argument van de doeltreffendheid zou niet zijn aangevoerd met betrekking tot het aantal vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen, maar enkel met betrekking tot het eventuele betrekken van alle zorgverstrekkers bij het beslissingsproces.

In de memorie wordt eraan herinnerd dat het beheerscomité van het RIZIV in het verleden zeer goed heeft gefunctioneerd met nochtans één vertegenwoordiger per verzekeringsinstelling.

A.7. Betreffende het derde onderdeel van het middel wordt in de memorie verwezen naar de specifieke wettelijke opdracht van de verzekeringsinstellingen in het kader van de ziekte- en invaliditeitsverzekering en inzonderheid binnen het RIZIV. Die specificiteit zou vereisen dat elke verzekeringsinstelling ten minste één vertegenwoordiger heeft in de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging vermits daar, volgens de Minister zelf, de belangrijke beslissingen worden genomen en het rechtstreeks bestuur wordt uitgeoefend van een gevoelige sector, waarin de verzekeringsinstellingen de hoofdrol spelen.

A.8. Ten aanzien van het vierde onderdeel van het middel nemen de verzoekende partijen akte van het feit dat de Ministerraad de toepassing van het beginsel van het ideologisch en filosofisch pluralisme op de leidinggevende organen van het RIZIV aanvaardt. Aangezien dat beginsel ten aanzien van het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging in werking kon worden gesteld - zonder dat dit voor de verzoekende partijen voldoende is - had zulks zeker ten aanzien van de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging het geval moeten zijn, rekening houdend met de omvang van zijn bevoegdheden.

In de memorie wordt gewezen op het risico dat in de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging de verzekeringsinstelling die de neutrale strekking vertegenwoordigt, systematisch zou worden uitgesloten, risico dat bij artikel 15, § 2, tweede lid, van de wet is afgewend wat het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging betreft, doordat het bepaalt dat « bij het benoemen van de leden (...) erop (wordt) toegezien dat de vertegenwoordiging van eventuele minderheden verzekerd is ».

Ten aanzien van het enige middel in zijn geheel

B.1. De verzoekende partijen voeren een enkel middel aan dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (vroegere artikelen 6 en 6bis). Zij verwijten artikel 11 van de wet van 15 februari 1993 dat het, door te bepalen dat slechts vijf leden de verzekeringsinstellingen vertegenwoordigen, een discriminatie onder de verzekeringsinstellingen in het leven roept door niet aan ieder van hen een vertegenwoordiging in de algemene raad te waarborgen (eerste onderdeel van het enige middel), terwijl een dergelijke minimale vertegenwoordiging zowel in het algemeen beheerscomité van het RIZIV als in het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging zou zijn gewaarborgd (tweede onderdeel). Door een dergelijke minimale vertegenwoordiging niet te verzekeren maar zich ertoe te beperken voor elk van de vier categorieën van stemgerechtigde leden hetzelfde aantal vertegenwoordigers voor te schrijven, zou de wetgever geen rekening hebben gehouden met de specificiteit van de groep van de verzekeringsinstellingen (derde onderdeel). Tot slot zou hij, bij ontstentenis van een minimale vertegenwoordiging van elke verzekeringsinstelling, « het beginsel van het ideologisch of filosofisch pluralisme » hebben geschonden (vierde onderdeel).

B.2. Artikel 11 van de wet van 15 februari 1993 tot hervorming van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering bepaalt :

« Artikel 11 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 24 december 1963 en 8 april 1965 en bij het koninklijk besluit van 30 juli 1964, wordt vervangen door de volgende bepaling :

' Artikel 11. De Dienst voor geneeskundige verzorging wordt beheerd door een Algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging die samengesteld is uit :

- a) vijf leden die de overheid vertegenwoordigen en door de Minister worden voorgedragen. Drie van de leden worden voorgedragen met instemming van respectievelijk de Minister tot wiens bevoegdheid de Middenstand behoort, de Minister tot wiens bevoegdheid de Volksgezondheid behoort en de Minister tot wiens bevoegdheid de Begroting behoort;
- b) vijf leden die de representatieve werkgeversorganisaties en representatieve organisaties van de zelfstandigen vertegenwoordigen;
- c) vijf leden die de representatieve werknemersorganisaties vertegenwoordigen;
- d) vijf leden die de verzekeringsinstellingen vertegenwoordigen;
- e) acht leden die de zorgverstrekkers vertegenwoordigen van wie ten minste twee vertegenwoordigers van de beheerders van de verplegingsinrichtingen en ten minste twee vertegenwoordigers van de geneesheren.

De Koning bepaalt de wijze waarop de leden worden aangewezen en de werkingsregels van de Algemene raad. Hij benoemt de leden, de voorzitter en de twee ondervoorzitters. Hij kan onder de voorwaarden die Hij bepaalt, plaatsvervangers benoemen.

De voorzitter en de leden bedoeld in het eerste lid, a), b), c) en d), zijn stemgerechtigd. De leden bedoeld in het eerste lid, e), hebben raadgevende stem. ' »

B.3. De aangevochten bepaling maakt deel uit van een geheel van bepalingen die, zoals uit het opschrift van de wet van 15 februari 1993 blijkt, ertoe strekken de organieke wet van 9 augustus 1963 op de ziekte- en invaliditeitsverzekering te hervormen.

Het doel van die hervorming is in de parlementaire voorbereiding herhaaldelijk beklemtoond : het kwam erop aan de kosten van het stelsel van de ziekte- en invaliditeitsverzekering te beheersen.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt ook dat de wetgever van mening was dat die financiële doelstelling niet kon worden bereikt zonder, enerzijds, een hervorming van de structuren van de ziekte- en invaliditeitsverzekering, en, anderzijds, een responsabilisering van alle partijen die een rol spelen in de gezondheidszorg.

B.4. Om die reden zijn, naast een algemeen beheerscomité van het RIZIV belast met het algemeen beheer, twee specifieke organen ingesteld : het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging dat bij de Dienst voor geneeskundige verzorging is ingesteld (artikel 21, niet aangevochten) en de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging (artikel 11, aangevochten), die de Dienst voor geneeskundige verzorging beheert.

Het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging is samengesteld uit alle partijen die een rol spelen in de verstrekking van geneeskundige verzorging : verzekeringsinstellingen - elke instelling heeft recht op ten minste één vertegenwoordiger -, geneesheren en tandheelkundigen, apothekers, ziekenhuisbeheerders, paramedische medewerkers; de sociale partners hebben, hoewel aanwezig, slechts raadgevende stem.

De bij de wet (artikel 22, niet aangevochten) aan het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging toegewezen taken zijn uitgebreid; zij omvatten onder meer : partiële begrotingsdoelstellingen van de overeenkomsten- en akkoordencommissies, voorstellen voor de begroting van sommige administratiekosten, goedkeuring van de overeenkomsten en akkoorden, rekening houdend met de beslissing van de algemene raad over hun overeenstemming met de begroting, voorstellen tot wijziging van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen, uitwerking van verordeningen.

De algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging is samengesteld uit vier

groepen die ieder vijf vertegenwoordigers hebben : de vertegenwoordigers van de overheid, van de representatieve organisaties van de werkgevers en de zelfstandigen, van de representatieve organisaties van de werknemers en van de verzekeringsinstellingen; zij zijn stemgerechtigd; bovendien telt de raad vertegenwoordigers van de verstrekkers van medische verzorging, met raadgevende stem.

De bij de wet (artikel 12, niet aangevochten) aan de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging toegewezen taken zijn eveneens uitgebreid; zij omvatten onder meer : de vaststelling van de globale begrotingsdoelstelling, het bepalen van algemene beleidslijnen, het waken over het financiële evenwicht van de verzekering voor geneeskundige verzorging, het vaststellen van de begroting en rekeningen ervan, rekening houdend met adviezen of beslissingen van het verzekeringscomité.

B.5. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.6. Artikel 2 van de wet van 9 augustus 1963, gewijzigd bij artikel 3 van de wet van 15 februari 1993, bepaalt in *littera i*) wat moet worden verstaan onder «verzekeringsinstellingen» in de zin van die wet : daaruit blijkt dat zeven instellingen als dusdanig moeten worden beschouwd voor de toepassing van de wet.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, verleent artikel 8 van de wet van 6 augustus 1990 betreffende de ziekenfondsen en de landsbonden van ziekenfondsen, op zich, aan de landsbonden niet het recht om aanwezig te zijn in alle «beheers-, advies- en overlegorganen die

van overheidswege worden ingesteld ». Het bepaalt enkel dat de ziekenfondsen, die naar luid van artikel 4 van dezelfde wet bij een landsbond aangesloten moeten zijn, door die landsbond in de voormelde organen zijn vertegenwoordigd.

Hoewel de wet van 6 augustus 1990 « de huidige verbonden van ziekenfondsen als de juridische basisentiteit beschouwt » (*Gedr. St.*, Kamer, 1989-1990, nr. 1153/1, p. 4, en nr. 1153/6, p. 3; Senaat, 1989-1990, nr. 993-2, p. 3), kent artikel 8 ervan, op zich, aan alle verzekeringsinstellingen, waarvan sommige bovendien geen landsbonden zijn, niet het recht toe om in alle beheersorganen van het RIZIV aanwezig te zijn.

Ten aanzien van het eerste onderdeel van het middel

B.7. De algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging omvat twintig stemgerechtigde leden, gelijkelijk verdeeld over de vier partijen die op financieel vlak tussenkomen : de overheid, de representatieve organisaties van de werkgevers en de zelfstandigen, de representatieve organisaties van de werknemers, en de verzekeringsinstellingen.

De vertegenwoordiging van de belangen van de groep van de verzekeringsinstellingen door vijf leden wordt dus verklaard door het streven naar « evenwicht tussen de Regering, de werkgevers, de werknemersorganisaties en de vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen » (*Gedr. St.*, Senaat, 1992-1993, nr. 579-2, p. 40).

In die context moet worden beklemtoond dat de vijf leden die de verzekeringsinstellingen vertegenwoordigen, tot taak hebben het geheel van de sector te vertegenwoordigen en alle belangen van de verzekeringsinstellingen te verdedigen. Het is dus onjuist te beweren dat de meest belangrijke instellingen individueel vertegenwoordigd zouden zijn.

De aangevochten maatregel blijkt niet een maatregel te zijn die niet redelijkerwijze verantwoord is ten aanzien van het door de wetgever nagestreefde doel.

Het staat aan de administratieve rechter uitspraak te doen over een eventuele vordering tot vernietiging van het koninklijk besluit waarbij de leden van de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging worden benoemd om reden van miskennen van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

Ten aanzien van het tweede onderdeel van het middel

B.8. De verzoekende partijen vergelijken de vertegenwoordiging van de verzekeringsinstellingen in de algemene raad met die welke zij zouden hebben in het algemeen beheerscomité van het RIZIV en in het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging, waarin « het beginsel van de gelijkheid onder de verzekeringsinstellingen » in acht zou zijn genomen, in tegenstelling met de algemene raad.

B.8.1. Wat het algemeen beheerscomité betreft, stelt het Hof vast dat de tekst van artikel 6 van de wet van 15 februari 1993 geen minimale vertegenwoordiging voor elk van de verzekeringsinstellingen waarborgt, zodat het middel feitelijke grondslag mist.

B.8.2. De begrotingsbevoegdheden van de algemene raad verantwoorden dat alle fundamentele partners van het stelsel inzake begroting erbij zijn betrokken.

Daarentegen is het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging, gelet op zijn bevoegdheden, in gelijk aantal samengesteld uit vertegenwoordigers van de verstrekkers van medische verzorging en de verzekeringsinstellingen, waarbij elke verzekeringsinstelling een minimale vertegenwoordiging heeft. De vertegenwoordigers van de werkgevers- en werknemersorganisaties hebben slechts raadgevende stem.

Het gewicht van de verzekeringsinstellingen in het geheel van de beheersorganen en de minimale vertegenwoordiging van elk van hen in het orgaan dat de vanuit het oogpunt van de organisatie van het stelsel van de geneeskundige verzorging belangrijkste beslissingen neemt, zijn dus verzekerd.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Ten aanzien van het derde onderdeel van het middel

B.9. Zoals in B.7 is opgemerkt, worden bij artikel 11 van de wet van 15 februari 1993 de Regering, de werkgeversorganisaties, de vakbondsorganisaties en de verzekeringsinstellingen op voet van gelijkheid geplaatst, aangezien elk van die categorieën door vijf stemgerechtigde leden in de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging is vertegenwoordigd. Aangezien die verschillende partners op gelijke basis verenigd zijn, blijkt niet dat de wetgever categorieën -die van de verzekeringsinstellingen, enerzijds, en de drie andere, anderzijds - die zich in een wezenlijk verschillende situatie zouden bevinden, op een identieke manier zou hebben behandeld.

De « beslissingsbevoegdheid (van de algemene raad) inzake begrotingsdoelstellingen, financieel evenwicht, begroting en rekeningen » waarop de verzoekende partijen zich beroepen, en de hoedanigheid, waarop zij voor de verzekeringsinstellingen aanspraak maken, van «voornaamste partners » van het stelsel, tonen niet de specificiteit van de verzekeringsinstellingen aan ten opzichte van de andere categorieën die met stemrecht in de algemene raad zijn vertegenwoordigd : die laatstvermelden (de Staat, de werkgevers en de werknemers) hebben, doordat zij het stelsel van de ziekte- en invaliditeitsverzekering financieren, een recht dat minstens gelijkwaardig is aan dat van de

verzekeringsinstellingen om deel te nemen aan de uitoefening van de inzonderheid budgettaire bevoegdheden die aan de algemene raad zijn toegewezen.

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

Ten aanzien van het vierde onderdeel van het middel

B.10. Tot slot voeren de verzoekende partijen aan dat de betwiste bepaling het « gelijkheidsbeginsel, in samenhang met het beginsel van het ideologisch of filosofisch pluralisme » zou schenden.

Artikel 11 van de wet van 15 februari 1993 bewerkstelligt niet een ideologisch of filosofisch onderscheid onder de verzekeringsinstellingen, evenmin trouwens als onder de vertegenwoordigers van de andere categorieën. De wet bewerkstelligt evenmin een ideologisch of filosofisch onderscheid onder de vertegenwoordigers van gelijk welke categorie in de andere beheersorganen.

Het vierde onderdeel van het middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 19 mei 1994.

De griffier,

De voorzitter,

H. Van der Zwalmen

M. Melchior